

КАЛЫХАНКА АД «АЎРЫ»

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

Юлія Быкава і Яўген Алейнік ужо 13 гадоў як утвараюць сямейны і творчы дуэт. «Гэта калі лічыць афіцыйна, з рэгістрацыі шлюбу ў загсе, — удакладняе Юлія. — Насамрэч мы разам з 1999 года — страшна сказаць, хутка 20 гадоў будзе!».

Пра час і сямейны лад

— *Існуе стэрэатып, што дзвюм творчым асобам цяжка ўжывацца ў межах адной сям'і...*

— І гэта чыстая праўда, — смеецца Юлія. — Літаральна днямі быў чарговы скандал — не сышліся ў меркаваннях наконот новага кліпа. Мне катэгарычна не падабалася, як я выглядаю, а Жэня быў упэўнены, што без гэтага кадра поўная карцінка не складзецца, хоць трэсні. У нас насамрэч часта «гарыць і іскрыць», але толькі на творчай глебе, у тым, што датычыцца працы. У бытавых пытаннях сварымся надзвычай рэдка, але і тады стараемся не трымаць крыўду ў сабе. На мой погляд, калі людзі не вырашаюць канфлікт адразу, а трымаюць крыўды ўнутры, гэта можа выліцца ў няправільныя наступствы, таму, мне здаецца, што ў сямейным жыцці як нідзе важна ўмець гаварыць і дамаўляцца. У нас так: хто лічыць, што ён не мае рацыі, той і пачынае прымірэнчы працэс. Але з узростам усё часцей пагаджаюся з псіхолагамі, што ініцыятыва тут мусіць зыходзіць ад жанчыны. Хоць у мяне самой перад вачыма не было прыкладу, як трэба сварыцца і мірыцца, і Жэня таксама рос у няпоўнай сям'і, і мы абодва прызвычаліся адстойваць свае перакананні, але разумеем, што часам трэба ісці на кампраміс — калі ты ўзважваеш усе плюсы і мінусы вашых адносін, і плюсоў значна больш — значыць, можна і ахвяраваць нейкімі ўласнымі «я хачу». Мне здаецца, што большасць трывалых сем'яў якраз на гэтым і стаіць — мае бабуля з дзядулем пражылі разам больш як 50 гадоў, і якая б вайна паміж імі не разгортвалася, у выніку ўсё адно адзін аднаму даравалі...

— *Пра пары са стажам ходзіць мноства анекдотаў: хто першы забыўся на важную дату — гадавіну заручынаў ці вяселля, народзіны цешчы і г. д. У вас хто адказвае за сямейны летапіс?*

Я.: Мы не надаём празмернага значэння датам. Калі ёсць час і магчымасць, з задавальненнем арганізуем сяброўскую вечарынку проста так, без нагоды. А калі працуем над важным праектам, то якая б ні была значная і памятная дата, «адсоўваем» яе на потым.

— *Сцэна — справа, якая патрабуе шмат высілкаў і часу, а вы прыныцпова не давяраеце дом і дзяцей чужым людзям. Як тады ўсё паспяваеце?*

Ю.: Насілу паспяваем... Вельмі дапамагае мая мама, якая можа пасядзець з унукамі, а калі трэба мне адной на здымкі або некалькі песень у канцэрце выканаць, то Жэня выручае. Нават старэйшы сын Саша можа крыху заняць малага, але адных іх мы, безумоўна, не пакідаем.

— *Гэта азначае, абавязкі па доме на «жаночыя» і «мужчынскія» не падзяляеце?*

Ю.: Дзякаваць богу, мы ўжо доўгі час разам, і прыйшлі да простага высновы: у каго ёсць час і магчымасць, той і зробіць неабходнае — прыбярэ, прыгатуе і г. д. Жэню без пытанняў можна пакінуць з малымі, якіх ён і зойме, і спаць пакладзе, і пакорміць. Больш за тое, ён вельмі любіць гатаваць што-небудзь гэткае, няпростае — напрыклад, запякае ў духоўцы, а таксама заўжды гатуе на вялікую кампанію. А я, наадварот, не люблю духоўку, з ёй трэба доўга «марочыцца», аддаю перавагу смачным і здаровым стравам, а яшчэ адказваю за супы. Далучаем да дамашніх спраў і дзяцей — Вову ўсё гэта проста ў радасць, як новая гульня, а Сашу трэба зацікавіць, заахвоціць нейкімі стымуламі і перспектывамі.

Пра Міханавічы і Кітай

Карысным у сямейным жыцці аказваюцца і медыцынскі вопыт Юлі — скончыўшы Мінскі медуніверсітэт, яна працавала па размеркаванні тэрапеўтам у амбулаторыі пасёлка Міханавічы, і наогул дзесяць гадоў заставалася ў прафесіі, пакуль канчаткова не змяніла кірунак на творчы. Нагледзелася, канешне, рознага — «часам кім толькі не даводзілася быць, і афтальмолагам, і ЛОР-урачом, і хірургам, і «хуткай дапамогай», калі трэба, і ў пяць замацаваных вёсак дабірацца на УАЗіку, які добра, калі даедзе да месца, не зламаўшыся...» Дагэтуль з болей успамінае пра вяскоўных старых, якія засталіся не тое што без дапамогі, а без элементарнага догляду дзяцей і сваякоў... Затое, гаворыць, прайшла добрую загартуюку і прыдбала карысны досвед, які дагэтуль дазваляе сям'і не трапляць у хвалі эпідэміі і хадзіць ва ўчастковую паліклініку, хіба толькі па даведкі і прышчэпкі.

— *Мабыць, якраз дзякуючы гэтай загартуюцы вы спакойна адпусцілі мужа на кантрактную работу ў Кітай, калі чакалі малодшага сына Вову?*

Ю.: Гэта прапанова, вельмі заманлівая ў сэнсе грошай і перспектывы, паступіла, калі я ўжо была цяжарная, і мы доўга абмяркоўвалі: ехаць — не ехаць? Меркаваўся кантракт наогул на дзесяць гадоў, і вырашылі, калі ўсё атрымаецца, то Жэня нас потым туды забярэ. У Кітаі для работы насамрэч былі выдатныя

Зазвычай лета ў артыстаў — гарачая пара, але і тут сям'я выпрацавала сваю стратэгію: як правіла, у жніўні ўсе вялікія фестывалі ўжо завяршаюцца, і выпадае досыць вольнага часу, каб разам з дзецьмі зладзіць сабе каникулы. Напрыклад, сёлета ў поўным складзе з'ездзілі ў адзін з санаторыяў пад Мінскам. «І хоць словазлучэнне «адпачынак з дзецьмі» для нас гучыць як аксюмаран, тут усё атрымалася найлепшым чынам: мы і змянілі абстаноўку, і паралельна вырашалі нейкія рабочыя пытанні».

бывала, так бы мовіць, з абодвух бакоў барыкад і разумею, што ўсе людзі розныя, і пацыенты, і ўрачы, і нельга абагульняць уласны досвед. Прынамсі мне пашанцавала, роды прайшлі добра, і раніцай ужо даслала радасную СМСку мужу. Так што ніякага асаблівага гераізму ў тым, што давялося нараджаць адной, не бачу — проста так склаліся абставіны.

...А потым абставіны склаліся так, што ў Беларусі стала хітом напісаная імі песня «Сінявокая», з якой пачаўся цэлы маштабны праект, і пераезд сам сабой адмяніўся — усяго праз тры месяцы Яўген Алейнік вярнуўся на радзіму.

— *Сёлета вы прадставілі слухачам частку вялікага праекта, прысвечанага малой радзіме. Што можаце раскажаць сваім дзецям пра малую радзі-*

У Жэні і Юлі ёсць яшчэ адзін верны памочнік — кошка Дуся, якая, па сутнасці, няньчыла і выхоўвала абодвух дзяцей: зусім маленькім дазваляла нават цягаць сябе за хвост, а з узростам усё больш усталёўвала рамкі дазволенага. Таксама Дуся, як сцвярджаюць гаспадары, заўжды ведае, хто пацярпелы бок, а хто завадатар канфлікту — падыходзіць да вінаватага і пачынае сярдзіта мяўкаць.

яны былі заўжды са мной. Цяпер разумею, як было складана беднай маёй маме, калі мы, сям'я вайскоўца, пераехалі ў Хабараўск, а гэта іншы часавы пояс, і мае спевы прыпадалі якраз на ноч. Уласна, каб хоць крыху ўтаймаваць гэту энергію, мяне і аддалі ў вальныя гурток. Воўка песні, праўда, не спявае, але гэтаксама барабانیць нагамі ў дыван і разыгрывае такія акцёрскія сцэнкі, што трэба бачыць. А яшчэ ён адчайны адарвірог, зноў жа, як я ў дзяцінстве і юнацтве».

— *Заўжды хацелася спытаць: што спявачкі выконваюць сваім дзецям у якасці калыханкі?*

— Як акын, спяваю пра тое, што бачу — прыгадаю знаёмы матыў, і давай на яго «ля-ля», — усміхаецца Юлія. — Аднак на публіку гэта выносіць нельга, бо словы не акадэмічныя — «спі, мая радасць», а з гэтакімі прыкольчыкамі, выключна для ўнутрысямейнага ўжытку.

Калыханка ў рэпертуары «Аўры» ўсё ж ёсць — яшчэ для старэйшага сына Яўген запісаў прыгожую інструментальную кампазіцыю, якую перыядычна выконвае на канцэртах.

— *Сёння многія бацькі схільныя шмат патрабаваць ад школы, садка. Педагогі ў адказ нагадваюць, што выхаванне і адказнасць за дзяцей пачынаецца ў сям'і. На ваш погляд, што перадусім трэба закласці ў сваіх дзяцей, якія веды ім даць?*

Ю.: Я таксама лічу, што сям'я — аснова асноў. І яшчэ з унутрычэраўнага перыяду яна можа навучыць галоўнаму: адносінам да свету ў цэлым, да людзей — блізкіх і наогул. Навучыць, што такое любоў, міласэрнасць, словам, даць тую базу, з якой дзіця пойдзе далей па жыцці. Безумоўна, кожны мусіць сам набіць свае гузакі, колькі разоў ты ім не растлумачыш свой досвед, аднак мусіць быць уяўленне аб тым, што такое добра і што такое дрэнна. Нельга ігнараваць патрэбы свайго дзіцяці — гэта такая памылка, якая ў далейшым можа дорага абысціся, а са свайго боку, варта паспрабаваць навучыць усяму таму, што ведаеш і ўмееш ты сам. Словам, нічога новага я тут не адкрыю.

Гутарыла Вікторыя ЦЕЛЯШУК.
Фота з асабістага архіва герояў.